

Na počiatku

Napísal Rastislav Doboš

Streda, 21 Október 2009 20:09 - Posledná úprava Utorok, 27 Október 2009 16:48

Pri okne postával sivovlasý stavec a čosi si chuchmal. Pozeral von oknom a naťahoval si bradu po kolená pod kolená. Ale nič nebolo vidieť. Bola noc.

„Hej, dedo!“ Schytil ťažkú dubovú stoličku a rozmlátil ju o stôl. Dychčal, a keby ten stavec nebol taký preschnutý, dengľavý, určite by mu pár vrazil. Napätie povoľovalo. Už to pomaly mal za sebou.

Fú, odfúkol si. Je koniec.

„Som veľmi vážny človek. Stále chodím v saku,“ prihovril sa starcovi. „Je to vlastne stará roztrhaná vesta, ale tu sa to dá považovať za sako.“

A pomyslel si, že by si dal kávu. Priložil do piecky, z vedra nabral vody do hrnčeka a položil ho na sporák. To bude trvať večnosť, kým sa zohreje. Ale už je to jedno. Už mám čas. More času.

„**No** tak, dedo!“ opäť sa obrátil na starca. „Koho tam dočerta vyzeráš?“

Muž v rokoch sa nepokojne zamrvil. „Vchôbec ncheviem, čchi niekchoho vchyzerám, čchi vychzerám lechn tachk,“ zachuchmal napokon. Ale od okna sa neodlepil.

Takže tak, pomyslel si akademik. Život plný intríg, len preto, aby sa udržal v čele, a aby nikoho ani nenapadlo, až bude ten pekelný stroj hotový, iné meno ako jeho. Pre všetkých karierista. Ale vždy nosil sako. A išlo mu o iné. O nekonečný, všadeprítomný a nepostihnuteľný vesmír. Dostať sa na počiatok všetkého diania. Skôr, než vznikol priestor a čas. Aby konečne ako prvý a jediný mohol zažiť podstatu sveta, podstatu toho, čo sa nedá vyjadriť slovami, ani postihnúť myšlienkami. Veľký pôrod.

Na počiatku

Napísal Rastislav Doboš

Streda, 21 Október 2009 20:09 - Posledná úprava Utorok, 27 Október 2009 16:48

A okrem iného bol rád, keď ho všetci obdivovali. Mal to veľmi rád.

„Tak si to dokázal, ty pankhart,“ zašepkal mu ktorýsi z jeho mnohých rivalov. „A sako ti sekne.“

„Dal som si úplne nové,“ bol naplnený obrovským šťastím, keď za sebou zatvoril dvere na stroji a usadil sa do kresla. „Priamo z čistiarne.“ Zaťahoval si popruhy stroja na definitívne jasno. Jasno Big Bangu. Nie stroja na cirkusové presuny o pár storočí hore dole, dobré pre sprostáčikov, čo chcú cvičiť s dejinami. To nie.

Stroj ťaživo zasyčal. **PSSST PSSST** Zavrel oči.

„Šéfe, držte sa,“ ozval sa čísi hlas v strojovom odpočítavaní.

Čosi caplo. Ako kovová mačka na plechovú panvicu.

„Hop sem, hop tam,“ zaštebotal stroj. „Zdá sa mi, že už sme na mieste.“ Z tanistry vytiahol misu olovených halušiek. „Nie je ich veľa,“ hneď si všimol. „Lebo ich je málo.“

„Tak sme, alebo nie sme?!“ kričal akademik.

„A viem ja? Ja som z toho jeleň,“ šľavnaté olovo sa mu roztekalo po širokej tvári. „Ale sako ti sekne.“

Stroj bol ináč obrovský optimista. Teraz však dojedol. A zoči-voči nedozernému času bol tiež na dne. Najradšej by si hneď hodil mašľu. Alebo radšej dve. Odtisol prázdny tanier. A vytiahol tri.

Na počiatku

Napísal Rastislav Doboš

Streda, 21 Október 2009 20:09 - Posledná úprava Utorok, 27 Október 2009 16:48

„Nrič sra mri nrechce,“ ťažkal si dedo. Asi sa mu zažiadalo prestať chuchmať. „Vr tromto hroznrom brytí srú skrytré nretrušrenré mrožnosti. Nračo Iren chruchmať? Provedzme traké f. Alef mnef saf ničf nechcef.“

Akademik, plný nevôle k všetkému na tomto svete, povedal: „Vykašlite sa na to, dedo. Dajme si panáka.“ A dedo vytiahol zo šuplíka malú fľaštičku.

Pili. Akademik sa nacecal a táral: „Existuje jedna jediná podstata vecí, a Boh to nie je.“ Chcel dedovi vysvetliť, načo sem prišiel. Medzičasom vyvrela voda na kávu. „Boh to nie je.“

„Alef vreď tak,“ chruchmal dedo a vytiahol ďalšiu fľaštičku.

„A už sa nikto nikdy nedozvie, čo to je,“ obrátil sa akademik a začal oštiavať zvyšky stroja.

A zdalo sa, že dedovi nesadlo. Fufnal: „Načof saf zaťažovať Bfohfom, tfen bfol faj tfak vždyf kfaždému naf smiechf.“ Otočil sa k stroju a strčil si prsty do krku. „Alef faj budef vždyf nfa smfiech.“

„Čo je dedo, čo ti je zle?“

„Ánro, jre mri strašnre zlre, žre tir nemrôžrem robriť dobrer. Jar mrám vždyf robovskú snrahu, tro urobriť. Alef nakoniecf vždyf z tohfo vyleziemf lenf akof 7r2 krilové hovädiskro.“

„Ale dedo, ved' si to tak neber,“ akademikovi začalo byť veselo. „Ja si aj tak myslím, že ty si myslíš, že ja si myslím, že ty si myslíš, že najdôležitejší na svete je tok takýchto malých fľaštičiek. Ale to je ten veľký omyl.“

Na počiatku

Napísal Rastislav Doboš

Streda, 21 Október 2009 20:09 - Posledná úprava Utorok, 27 Október 2009 16:48

„Konfečne sfi tfo rozfjasnil,“ povedal dedo a zdvihol dosku rozheganého štokrlíka. Medzi kúdeľou bola ďalšia ploskačka. Žmurkol na akademika.

„Čo urobíme, až to vypijeme?“

„Uvridíme, raž tro vyprijeme.“

Vypili a dedo otvoril obrovskú starodávnu almaru. Bola až po okraj naplnená fľaštičkami. „Anciáša,“ hvizdol akademik a postavil ďalšiu vodu na kávu. „Teraz už musím naozaj povedať, že najdôležitejšie na svete je, ako idú veci za sebou.“

„Alef infak sfynku asif mášf pravduf. Sfako tif sfekne. A pfiť jfe tfu čfo naf vfečné vfeky. Af naf vesmfír saf vykašlif, vfed' súf tof lenf takéf bfabské sfrac̄ky bfačky.“

„Jasné, že sú to len bfabské sfrac̄ky bfačky,“ smial sa akademik a dal sa skladať z rozbitého stroja babu. Nedarilo sa mu. Obaja sa narehlili. Z fľaštičiek ubúdalo jedna radosť. A aj babe stále niečo chybovalo. Alebo prevyšovalo. „Dedo, načo jej robíš dve tie oné?“

„Len mi ich nechajte,“ hrkotal stroj. Zas bol plný optimizmu. „A ceckov aspoň zo dvadsať. Nech to vyzerá.“

„Tfaktfo saf nifikam nedostfaneme,“ zakuckal sa stavec. „Tro sra musí urobiť úplnre inráč.“ Odtackal sa k oknu, ešte stále tmavému a namieril naň otvorenú dľaň. Teraz sa mu zažiadalo zachcuchmať:

„A bhcud' schcvetlo!“

Na počiatku

Napísal Rastislav Doboš

Streda, 21 Október 2009 20:09 - Posledná úprava Utorok, 27 Október 2009 16:48
